

det er et galt Skilt for Laboratoriet at komme til at seile under, naar det skal hebde sig, at vi her have givet en Lov om Tilsyn med Levnetsmidler. Det, der tilfugtes ved Ændringsforslaget, kan, som sagt, naas ved en simpel Bevilling, som man nok kan finde Leilighed til at give, hvis man ønsker den. Jeg tror unegtelig, at det nytter lidet at sige til Folk: Nu skulle vi hjælpe. Over til at faae bedre, mindre forfalskede og mindre fordervede Levnetsmidler; jeg tror, det bliver lidet fyldestgjørende — det er nu min Opfattelse — naar man ikke tillige viser dem, der sælge saadanne Levnetsmidler, hvilket Ansvar de komme under. Det forekommer mig aldeles urimeligt at udelade disse Straffebestemmelser, hvorom Alle fra Først af have været enige, saa jeg kan ikke slutte mig til Loven i den Stikelse, den efter Ændringsforslaget vil faae. Selvsjælgelig skal jeg med Fornøielse være med til at oprette et Laboratorium, naar det sker paa en anden Maade end som en Fyldestgjørelse af et Forslag til Lov om Tilsyn med Levnetsmidler, for det tror jeg ikke er rigtigt eller tilstrækkeligt.

Noch: Jeg har altid haft en vis Følelse af, at, hvad det høie Thing gjorde, var altid det Rette; men da vi sidst havde denne Sag til Forhandling her i Salen, nærrede jeg en svag Tvivl om, hvorvidt ikke denne Lov, som jeg havde til det høie Thing, denengang skulde faae en Dementi. Naar jeg nu ser paa Resultatet af denne Genvisning til Udvalget, skal jeg ikke negte, at saa slaar det mig i allerhøieste Grad, at det maa absolut have været det Rette, hvad det høie Thing dengang besluttede; thi endskjønt vi, der have siddet i Udvalget hele Vinteren, havde sidst, tror jeg, efter Gvne for at faae Noget, som vi troede var rimeligt og fornøftigt ud af det, saa er Resultatet nu, efter at det høie Thing har viist Sagen tilbage og givet os en Forstærkning, som et æret Medlem udtrykte sig, af 6 Medlemmer, der — maa jeg tilstaa — noget minder om de 6 kloge Tomsruer... (Stemmer: De vare 7!). Naa ja, saa var der i alt Fald ogsaa 6 — saa er Resultatet, siger jeg, blevet det, at det har viist sig, at alt det Arbejde, som det tidligere Udvalg har troet at have udført paa bedste Maade, ikke er det Rette. Jeg gaar nemlig ud fra, at det Ændringsforslag, som nu foreligger fra et Flertal i det forstærkede Udvalg, har megen Chance for at blive vedtaget, og da dermed ogsaa den lille Bemærkning, som staar i Parenthes: „Vedtages dette Forslag, bortfalde Lovforslagets øvrige Paragrafer“, og som jeg anser for den vigtigste Del af hele Ændringsforslaget, vedtages, saa antager jeg, at det ligger, at det tidligere Udvalg har faaet en ordentlig Tilrettevisning for det daarlige Arbejde, det har præsteret. Der er jo andre Mærkeligheder ved denne Sag. Det tidligere Udvalg havde den Ære at have en Ordfører som

repræsenterede et Mindretal i Udvalget. Dette er nu forandret, nu er der kommet en Ordfører, som repræsenterer et Flertal, men derved er igjen fremkommet den Besynderlighed, at den ærede nuværende Ordfører tidligere har forparet akkurat det Modsatte af, hvad han nu forsvare. (Bust: Nei!). So! Da nu dette Ændringsforslag under Nr. 50 er det eneste, som ligger for, skal jeg ogsaa bestrebe mig for at holde mig væsentlig dertil og sige, hvorfor jeg ikke kan give dette Ændringsforslag min Stemme, naar den Parenthes, som følger efter, virkelig er alvorlig ment, og det antager jeg, den er. Det Ændringsforslag, som her foreligger, hviler jo paa den Forudsætning, som Udvalget hidtil ikke har anerkjendt for rigtig, nemlig, at der egentlig er Fred og ingen Fare, og at der saaledes ikke er væsentlig Anledning til at lovgive paa hele dette Omraade. Jeg skal nu ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, men blot for mit Bedkommende hævde den bestemte Overbevisning, at efter Alt, hvad der foreligger, er der fuld Anledning for Lovgivningen til paa dette Omraade at søge at ramme de Bedragerier, som jeg er overbevist om finde Sted her i Landet i stort Omfang, og denne min Overbevisning er støttet paa Fakta, thi jeg har i min Stilling haft Leilighed til at erhverve mig Kundskab om, at saadanne Bedragerier virkelig foregaa. Men selv om man nu gik ud fra den Forudsætning — hvad jeg dog ikke kan være med til — at det danske Folk virkelig var, hvad man jo saa gjerne vil tro, at det er, et saa fortraffeligt og elskværdigt Folk, som ikke vilde indlade sig paa noget saa Stygt som at forfalste Kaffe, The, Sukker o. s. v., saa vilde det dog være ganske besynderligt, da man jo i de store Lande notorisk endog har stillet Forfalskninger frem som en Opgave for den store Industri, om Virkningen af denne Industri ikke skulde være naaet op over vore Grændser, saa at det ikke engang skulde kunne tænkes, at f. Ex. Varer, som vare forfalskede i Lydsland, vare blevene solgte her. Dette tror jeg, at de ere, og jeg tror, at alene denne Omstændighed maatte være tilstrækkelig til at foranledige, at man itide spørge for at forhindre, at man kom videre ind paa den Vej, som man allerede nu er inde paa. Det er ikke blot for den fattigere Del af Befolkningen, at man skulde give en Lov som denne, men det er overhovedet for at straffe og imødegaa denne Slags Bedragerier, som ikke blot skade Befolkningen i det Hele, men ogsaa Samhandelen og den ærlige Handel. Mit Standpunkt er altsaa det, at jeg tror, at der er Anledning til at gaa til en Lov om hele denne Materie for derved at søge at forhindre, at man i alt Fald ikke kommer videre ind paa den Bane, som man nu er inde paa, og de Bestemmelser, som bleve vedtagne her ved 2den Behandling, vare efter min Overbevisning vel stikfede til at hemme disse Misbrug.